

druhý odstavec obch. zák. jinak nejen přípustná, nýbrž i nutná odchylka po zákonu proveditelnou takovou úpravou firmy, jaké se domáhá stěžovatel. Zákon vyžaduje, by k firmě hlavního závodu byl v uvedeném případě připojen dodatek, jímž by se firma odštěpného závodu odlišovala od jiné firmy téhož znění v témž místě již se nacházející. Musí se tedy firma vedlejšího závodu především krýti s firmou hlavního závodu a pak teprve lze přičinit rozlišující dodatek. Zvolené znění firmy pro vedlejší závod však jest zcela jiné a ku firmě hlavního závodu jen poukazuje. Toto znění firmy neodpovídá však ani předpisu ani duchu zákona.

Čís. 5574.

Pokud jest pro »Sanatorium pro porodnictví a ženské nemoci« přípustnou forma společenstva.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1925, R I 1043/25.)

Soud první stolice povolil zápis firmy »Sanatorium pro porodnictví a ženské nemoci, zapsané společenstvo s r. o.«. Rekursní soud zamítl opověď. **Důvody:** Společenstva dle §u 1 zákona z 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. mají za účel napomáhati živnosti nebo hospodářství svých členů společným provozováním závodu neb poskytováním úvěru. Z toho plyne, že činnost společenstva musí býti omezena toliko na členy družstva a směřovati k účelům svépomocným. Tomuto požadavku opovídající družstvo dle účele a předmětu, který si vytklo, nehoví. Nelze o tom pochybovati, že zřizování léčebních ústavů určeno jest hlavně a převážně pro nečleny, jichž ošetřováním má býti docíleno finančního úspěchu ve prospěch členů družstva, čímž však vpravdě vyvíjí družstvo již činnost kapitalistickou a vymyká se tak z rámce činnosti stanovené v §u 1 zákona. Takováto kapitalistická činnost nehodí se však do formy družstevní, neboť družstva jsou zákonodárcem myšlena jako spolky osob ku společné hospodářské činnosti, nikoli však jako vlastní kapitálové asociace, které hospodářství členů družstva jenom prostředně slouží. Podnik, o který tuto jde, nehodí se proto do formy družstevní po rozumu §u 1 zákona a lze účele jeho dosíci jen v jiné formě associační.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle §u 1 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. jest účelem společenstva podpora výdělků nebo hospodářství členů společným provozem podniku nebo poskytováním úvěru. Jde tu o sdružení osob provozujících v podstatě tutéž živnost za účelem jejího zvelebení a tím i podpory výdělků, společným jejím provozem. Zákon sám rozeznává různé typy družstev a vypočítává některé z nich příkladmo v §u 1, připouští však také jiné typy (»und dergleichen«), mající tytéž podstatné znaky, vytkené v definici družstva. V tomto případě jde o družstvo, stojící dle své povahy nejbliže společenstvu výrobnímu. Při druž-

stvu produktivním nemůže býti závady, že výsledek společné hospodářské činnosti jest určen také pro nečleny, vždyť účelem družstva výrobního jest právě odbyt společně vyrobeného statku. Tedy jen na výrobě musí býti účastněni výhradně členové a směřuje sdružení se jich právě jen k usnadnění a lepší prosperitě jich živnosti společným provozem. Dle §u 3 stanov může býti členem družstva, o jehož zápis jde, jen porodní asistentka, ženský lékař a osoby pracující v příbuzných oborech, tedy vesměs příslušníci určitého příbuzného povolání, kteří se sdružují ke společnému provozu sanatoria a ambulatoria ve smyslu §u 2 stanov, tudíž k společné hospodářské činnosti (§ 1 zák.), odpovídající jich individuálním, příbuzným živnostem. Že pak produktem této jejich činnosti není statek hmotný, nýbrž poskytování ošetření a léčení při určitých druzích nemoci, jest nezávažným, neboť zákon klade důraz jen na společný provoz živnosti, jímž má býti podpořen výdělek neb hospodářství členů, jinak nerozeznáváje. Nelze tedy mluvit o asociaci kapitálové, proti zápisu družstva není závady.

Čís. 5575.

Zákon na ochranu nájemců ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.
Do usnesení rekursního soudu, jímž odmítnut dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu, jímž zrušeno usnesení prvního soudu povolující výpověď a odmítnut návrh vypovídatelův, jest nepřipustným rekurs na dovolací soud.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1925, R I 1061/25.)

V řízení o svolení k výpovědi odmítl Nejvyšší soud dovolací rekurs, správně rekurs.

Důvody:

Usnesením soudu první stolice bylo podle §u 1 čís. 12 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. uděleno vypovídací straně soudní svolení k výpovědi místností tam blíže uvedených. Sborový soud první stolice rozhodnutím ze dne 6. října 1925 rekursu vypovídané strany vyhověl, napadené usnesení zrušil a návrh vypovídací strany odmítl. Tím byla věc vyřízena konečně, neboť § 4 (5) zákona omezuje pořad práva na tuto stížnost a vylučuje výslovně jakýkoli jiný opravný prostředek. Jest proto i nepřipustný tento rekurs, stěžovatelkou nesprávně označený jako rekurs dovolací, a nepadá nijak na váhu, že směřuje proti rozhodnutí rekursního soudu, jímž odmítnut byl její dovolací rekurs proti shora uvedenému jeho rozhodnutí ze dne 6. října 1925, jímž, jak uvedeno, tato záležitost vyřízena byla s konečnou platností. Nepřipustné rekursy sluší podle §u 14 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. ve znění čl. X. čís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. odmítnouti. Byl proto rekurs vypovídací strany jako nepřipustný odmítnut, což učiniti měl již soud první pokud se týče druhé stolice.